

Ruff
Orsolya

VOLT EGY
HÁZ

PROLÓGUS

A kertben szürke folyondár borítja a fák törzsét. A magasban egy harkály kopácsol, de váratlanul elnémul. Veszélyt sejt.

Odalent valami mozog a derékig érő fűben. A szálak ideoda hajladoznak, de szemmagasságból nem látni senkit és semmit. Egyetlen teremtett lélek sincs a kertben. A diófa alatt verebek civakodnak, de egyszer csak szétrebbenek, és az ágak között keresnek menedéket. Teljes a csend.

Némaságba burkolózik a kerthez tartozó kőház is. Ajtaja zárva, emeleti ablakai egykedvűen fürkészik a diófa csúcsát karistoló felhőket.

Odabent a házban mindent vékony porréteg borít. Valahol megnyikordul egy nyitva felejtett ablak. Az emeleten

talán egy egér motoz, majd végigsurran a félhomályos folyosón és eleség után kutat. Hiába. A házat évek óta nem lakja senki. Reggelente nincs, aki szélesre tárja a spalettákat, esetleg végigfusson a folyosón vagy felsöpörje a kertre néző nagy kőteraszt.

A kopott szalon kandallójában sem fűtöttek be már hosszú évek óta, a függönyök redőiben megül a por, a csillár pókhálós bolygóként csüng a magasból. A világosszürke épületről mégsem lehet teljes bizonyossággal kijelenteni, hogy lakatlan lenne. Legfeljebb mások nem látják azokat, akik meghúzódnak a félhomályban. Még csak tudomásuk sincs róluk.

A ház évtizedes lakói ugyanis megbújnak, beleolvadnak a környezetükbe és arra várnak, hogy jöjjön valaki és felfedje végre a titkaikat.

1. FEJEZET

Jól fogsz járni Attila, nekem elhiheted! Ez egy igazi romhalmaz, hát most nézd meg... csak viszi a pénzt. Lilla is azt akarná, hogy végre megszabadulj tőle! Most jó pénzt kapnál a házért, egy kész vagyont, amivel máshol új életet kezdhetsz...

Emma az utolsó szavakat már nem is hallotta. Ámulva nézte a hatalmas szobát, a pókhálós polcokat és az íves ablakokat. Megkapaszkodott az ajtófélfában, majd a szeme sarkából visszalesett. A felnőttek a folyosón veszekedtek, rá sem hederítettek. Beóvakodott. Úgy érezte, mintha egy buborékba lépne, körülölelte a csend, és a szobában már nem jutottak el hozzá a pattogó szavak.

Először csak a fejét dugta be, majd óvatosan rálépett a

parkettára. Fehér tornacipője szinte világított a sűrű porban. Évek óta nem járhatott erre senki.

A fa egyszer csak fájdalmasat reccsent a talpa alatt. Emma összerezett, de aztán nagy levegőt vett, nekilendült és két lépéssel az ablakhoz szökkent. A poros üvegtáblán egy bogár araszolt.

Egy katica, alig nagyobb a kisujja körménél.

Emma megbűvölten figyelte, még a lélegzetét is visszafojtotta, majd kinyújtotta a mutatóujját. A bogár erre kipatintotta a szárnyát, és elrepült a szoba belseje felé. A lány oda már nem merté követni. Ehelyett az ablakkeretnek dőlt, és mosolyogva nézte a repedezett festést meg a sarokban felpöndörődő tapétát. A tulsó falnál mintha egy nagy, éjfekete kutya aludt volna összegömbölyödve. Emma összehúzott szemmel méregette.

Nem is kutya volt, talán inkább sárkány.

Egy kandallóformájú sárkány.

Állítsd le magad, szólalt meg egy hang a fejében, örökké csak álmodozol!

Megrázta magát, majd a teraszajtóhoz lépett, és kezét a rozsdás kilincsre tette. Lenyomta. A kilincs megfeszült, végül halk nyikkanással engedett. Lába előtt a pókok hanyatt-homlok menekültek a sarokba.

Vajon ki járhatott itt legutóbb? Akárki is volt, jó régen lehetett. A faredőnyről már lepergett a sötétzöld festék, a

kiszáradt fát szitává lyuggatta a szú. Emma egy pillanatra lehunyta a szemét. A csukott spaletta résein át ázott fű szaga áradt. És akkor megérezte, hogy valaki áll a háta mögött. Fanyar citromillat ölelte körül.

Hátra sem kellett fordulnia, tudta, hogy Nana az.

Cinkosan hátrapillantott, és megszorította az öregaszony kardigánján a legalsó gombot. Emma és a nagymamája szavak nélkül is értették egymást. A lány néha úgy érezte, mintha egy titkos jelrendszert használnának, amelyet rajtuk kívül nem érthet senki sem. Nana most sem szólt egy szót sem, csak előrenyújtotta erős, ráncos kezét, és az unokája válla fölött kilökte a spaletta szárnyait.

Emmának elállt a lélegzete. Az üvegezett ajtó egy ovális teraszra nyílt, amelyet mintha utólag tapasztottak volna a házhoz. A rothadó levelek sűrű, barna szőnyegén imitt-amott átsejlettek a régi fekete-fehér kockalapok. Nana roszszallóan felhorkant, de Emma nem törődött az ázott avarral, hanem a foghíjas kőkorláthoz lépett, és álmodozva nézte az elvadult kertet. A lakótelepen nem látott ehhez foghatót.

Odalent a kertben térdig ért a gyom és a vadvirág. A leveleken esőcseppek csillogtak. Emmának az sem szegte kedvét, hogy a fű tele volt lommal és szeméttel. Ő csak a diófát látta, amelynek ágai lustán nyújtóztak az ég felé, a törzsének pedig egy lyukas gyerekkád támaszkodott. A fa egyik ágán egy formátlan biciklikerek lógott, alatta fiók nélküli

komód árválkodott a fűben. Emma hunyorgott. Csak a szeme káprázott, vagy tényleg megmoccan az ócska komód?

Nem tévedett. Egy apró, fekete fej emelkedett ki a viharvert bútorból. Szemét összehúzta, és bizalmatlanul méregette a két betolakodót.

Mire Emma lerobogott a kertbe vezető három lépcsőfokon, a cica már leugrott és eltűnt a derékig érő fűben.

A lány megtorpant. Tágra nyitotta a szemét, hogy magába szívja a látványt. Erre a pillanatra egész hátralévő életében emlékezni fog.

– Ez gyönyörű! – suttogta végül, szinte csak magának.

Hónapok óta először mosolygott tiszta szívből.

– Én megmondtam – súgta Nana, és Emma érezte, hogy ő is mosolyog.

Gyorsan hátrafordult, és fejét oldalra billentve szemügyre vette a kis öregasszonyt.

A gyászruha csak még inkább kiemelte Nana törékenyséjét. Emma nem tudta pontosan, hány éves lehet a nagymamája, talán ötven, de akár száz is. Sosem gondolkodott ezen, egészen addig, amíg...

Megrázta a fejét. Most nem akart arra gondolni. Most csak élvezni akarta, ami a szeme elé tárult, ezt a vad, buja kertet, a hatalmas, öreg fa birodalmát.

Emma máskor gondolkodás nélkül a fához szaladt volna, hogy felkapaszkodjon a legalsó ágra. De ez még azelőtt

volt... Mostanra viszont ő is megváltozott. Már nem az a kislány, mint pár hónapja. Most megelégedett annyival, hogy csak állt és magába szippantotta a látványt.

Valahol a fejük felett kinyílt egy ablak, és megint felcsattant a nagynénje hangja. – Attila, hidd el, nem fogsz rosszul járni! Ez egy komoly vevő, én messziről kiszagolom az illetet. Kézpénzben fizet, neked semmi dolgod, csak írd alá végre a papírokat. – Halk mormogás volt a válasz. Emma nem értette, mit mond az apja, de szinte látta maga előtt karikás szemét és enyhén hajlott alakját. Csak két évvel volt idősebb Babi néninél, de az elmúlt hetekben sokkal öregebbnek tűnt. Bár testvérek voltak, sosem álltak különösebben közel egymáshoz. Babi néni csak azután bukkant fel megint az életükben, hogy...

Mondd már ki, reccsent a hang a fejében.

... hogy anya meghalt.

Emma nagy levegőt vett. Nana a lány mögé lépett és a vállára tette a kezét. Emma hozzábújt, és beszívta a nagymama ruhájából áradó citromillatot.

– Az ikrek? – kapta fel a fejét, amikor hirtelen rájött, mi zavarja már hosszú percek óta. A csend. Az áradó nyugalom, amit sem sírás, sem nyafogás, sem dühös csörgörázás nem szakított félbe. Hónapok óta nem tapasztalt még csak hasonlót sem.

Pedig Emma igazán szerette a kistestvéreit.

A kétéves Áron és öt perccel fiatalabb húga, Kamilla külsőre szöges ellentétei voltak egymásnak. Áron fekete haja például semmilyen erőnek és eszköznek nem engedelmeskedett, a kislány göndör fürtjei dacosan borzolódtak a szélrózsa minden irányába. Kamilla egyenes haja ezzel szemben olyan fehér volt, mint a tej, és lágyan omlott a vállára. Amíg élt, anyja minden reggel gondosan megfésülte őket, amit mind a ketten utáltak. Ahogy utálták a lábukra erőltetett szandált, a délutáni alvást és a finomfőzeléket is. Viszont imádtak mezítláb szaladgálni, mindketten nagyon szerették kipancsolni a kádból a vizet, és ha megengedték volna nekik, reggeltől estig palacsintát ettek volna. Áronnak a kakaós, Kamillának a diós volt a kedvence.

Anyja halála után viszont napokig nem ettek egyetlen falatot sem. Kétségbeesetten jártak a lakásban körbe-körbe, és Emma nem tudta semmivel sem elterelni a figyelmüket. A legrosszabbak a délutánok voltak. Anyja meséje nélkül az ikrek képtelenek voltak aludni, estére viszont már ordítottak a fáradtságtól. Nem csoda, ha apa szeme alá sötétkék karikákat rajzolt az álmatlanság.

Emma éppen ezért most lubickolt a csendben.

– Mind a ketten alszanak – mosolygott a nagymamája.

Emma kérdően felvonta a szemöldökét, mire Nana átkarolta a vállát.

– Ez egy ilyen ház. Én megmondtam neked.

...Ma éjjel megint hallottam. Lámpaoltás után tör-
tént, amit apuka nagyon szigorúan vesz mostanában.
Azt mondja, nemcsak az egészségem miatt fontos, hogy
hamar ágyba bújjak, hiszen egy süldő lánynak (ő mon-
dja így) muszáj kipihennie magát, de azért is, mert fogy-
tán a petróleum. Minden fogytán van. A tüzelő, a ke-
nyér, a vaj. Lassan az én türelmem is. Ha nem volnál,
kedves Naplóm, nem is tudom, mi lenne velem... Min-
den titkom rád bízhatom, te sosem hagysz cserben. Jaj,
mi lenne velem, ha édes szüleim kezébe jutnál? Tüstént
kiderülne, miért csappant meg hirtelen itthon a cukor
meg a vaj... Annak az alamuszi Málinak jutott az eszébe
az egész süteményesdi. Ő hozta volna a lisztet meg a
kakaót, sőt azt mondta, szerez tojást is, ami igazi kincs.
Azt ígérte, hogy este a konyhájukban kikeveri, titokban
megsüti, és Miss Vixen óráján közösen befaljuk a pad
alatt. Még a reggeli pirítóst is kihagytam miatta, annyira
vágytam már a kakaós piskótára, de az a kétszínű
Máli üres kézzel állított be, és azt hazudta, hogy a macs-
kájuk felfalta az egész tepsivel, amikor kitette hűlni az
ablakba. Persze egy szavát sem hiszem, szerintem még
macskájuk sincs a Máliéknak, és az egészet egyedül ette
meg. Most úgy utálok. Nem is meséltem neki az éjszakai
hangról. Bár igaz, ami igaz, apukának sem mertem el-
mondani. Hiszen mi van, ha csak álmodtam az egészet?